

De Toekomst
begint met een
Ongeval

De Toekomst
begint met een
Ongeval

een novelle

René Oudeweg

Paradosis
2026

René Oudeweg
De Toekomst begint met een Ongeval

Gepubliceerd door Paradosis
para-dosis.nl

Copyright © 2026 Paradosis

Author: René Oudeweg

Coverdesign: René Oudeweg

ISBN: 9789403881171

NUR 301

Self-publishing platform: bookmundo.nl

Alle rechten voorbehouden

*“De gevaarlijkste systemen zijn die welke zichzelf als
bescherming presenteren.”*

De eerste klap herinnerde hij zich niet als geluid, maar als een verschuiving in de orde der dingen. Alsof de wereld, die tot dat moment nog gehoorzaamde aan de vertrouwde wetten van causaliteit, plotseling een fractie van een seconde aarzelde — en toen anders besloot.

Renoir zou later zeggen dat het ongeval hem niet overkwam, maar zich voltrok. Een grammaticale nuance die niemand in de kliniek op prijs stelde.

De auto stond dwars op de provinciale weg, de koplampen nog brandend als twee verbaasde ogen in de schemer. Er waren geen slachtoffers, geen sirenes die onmiddellijk het einde van iets markeerden. Alleen het zachte tikken van afkoelend metaal en het besef dat hij, ondanks alles, nog leefde.

Hij zat roerloos achter het stuur. Zijn handen lagen op zijn schoot, alsof ze niet langer aan hem toebehoorden. Buiten bewoog de wereld door — een fietser die vertraagde, een hond die blafte, een vrouw die haar telefoon al had getrokken nog voordat ze goed had gekeken. De banaliteit van het tafereel stond in schril contrast met de intensiteit van wat zich in hem afspeelde.

Want er was iets verschoven.

Niet in de buitenwereld, maar in de manier waarop die zich aan hem voordeed. Betekenissen leken zich los te maken van hun objecten en een eigen leven te leiden. Elk detail was geladen, elk gebaar verdacht, elke blik een code die ontcijfering vereiste. De werkelijkheid was niet langer een gegeven, maar een tekst — en hij, tegen wil en dank, haar lezer.

Toen de politie arriveerde, sprak hij kalm. Te kalm, volgens het rapport. Zijn antwoorden waren coherent, maar “filosofisch afwijkend”. Hij stelde vragen terug. Over toeval. Over verantwoordelijkheid. Over de aard van waarneming.

“Bent u onder invloed van middelen?” vroeg de agent.

“Van betekenis,” antwoordde Renoir.

Dat werd genoteerd.

De ambulancebroeder die hem onderzocht, merkte geen lichamelijke verwondingen op. Geen hoofdletsel, geen bloed, geen breuken. Alleen een man met heldere ogen die net iets te lang naar dingen keek.

“Hij is niet in orde,” fluisterde iemand.

En zo begon het.

Niet met een diagnose, maar met een vermoeden.

Niet met een ziekte, maar met een interpretatie.

De eerste nacht bracht hij door in een observatiekamer. Geen ramen die open konden, geen scherpe voorwerpen, geen tijd. Het licht bleef aan — een administratieve zon die nooit onderging.

Hij probeerde te slapen, maar zijn gedachten hadden zich losgemaakt van de gebruikelijke orde. Ze kwamen niet meer in lijnen, maar in clusters, in associatieve sprongen die tegelijk verhelderend en ontregelend waren. Ideeën die hij vroeger als interessant zou hebben beschouwd, kregen nu een dwingend karakter. Ze eisten aandacht, urgentie, actie.

Was dit wat men “psychose” noemde? Een overmaat aan betekenis?

Hij dacht aan de ironie: dat een geest die te veel verbanden ziet, als ziek wordt bestempeld, terwijl een geest die blind is voor verbanden als gezond geldt.

In de vroege ochtend kwam een arts binnen. Jong, strak in het pak, met een dossier onder zijn arm dat dikker leek dan nodig voor een man die slechts een auto had geparkeerd op de verkeerde plek.

“U bent Renoir?” vroeg hij.

“Dat is wat men zegt.”

De arts knikte alsof hij precies wist wat hij daarmee bedoelde, en tegelijk niets begreep.

“We maken ons zorgen over uw toestand.”

“Mijn toestand of uw interpretatie daarvan?”

Er viel een korte stilte. De arts sloeg een pagina om, alsof het antwoord daar ergens moest staan.

“U vertoont tekenen van een psychotische ontregeling.”

“Ontregeling ten opzichte van wat?”

“De realiteit.”

Renoir glimlachte zwak.

“Welke versie?”

Dat was het moment waarop het gesprek ophield een dialoog te zijn en veranderde in een procedure.

Binnen 48 uur werd hij overgeplaatst.

Niet naar een gewone afdeling, maar naar een forensische kliniek — een plek waar zorg en controle in een ongemakkelijke symbiose samenleefden. Het feit dat er geen slachtoffers waren